

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2106/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из Радног односа тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, сви из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ д.о.о. Ваљево, кога заступа Веран Панић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3020/19 од 12.02.2020. године, у седници већа одржаној 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3020/19 од 12.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3020/19 од 12.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 99/19 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност), за период од априла 2016. године закључно са децембром 2018. године исплати износ од 13.375,43 динара, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и обавезан је тужени да тужиоцу, на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године закључно са децембром 2018. године исплати износ од 15.148,00 динара, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ВВ и обавезан је тужени да тужиоцу, на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од јула 2016. године закључно са децембром 2018. године исплати износ од 10.958,21 динара, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ГГ и обавезан је тужени да тужиоцу, на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године закључно са децембром 2018. године исплати износ од 13.858,00 динара, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ДД и обавезан је тужени да тужили на име мање исплаћене зараде

(накнаде за сталност) за период од априла 2016. године закључно са децембром 2018. године исплати износ од 13.214,30 динара, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати на име трошкова поступка износ од 120.865,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.09.2019. године као дана пресуђења до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3020/19 од 12.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 99/19 од 13.09.2019. године у ставу првом, другом, трећем, четвртм, петом и делу става шестог изреке, којим је одлучено о трошковима парничног поступка у износу од 120.865,00 динара. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у преосталом делу става шестог изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П1 99/19 од 13.09.2019. године тако што је обавезан тужени да тужиоцима, на досуђени износ трошкова поступка од 120.865,00 динара, исплати законску затезну камату почев од дана када наступе услови за извршење па до исплате док је у преосталом делу, за период од 13.09.2019. године до дана наступања услова за извршење, захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер не постоји ниједан од разлога из члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, тврдњу да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенично-правним споровима различито одлучивао, тужени није поткрепио одговарајућим доказима који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Након разматрања навода ревидента о потреби новог тумачења права које се односи на одредбу члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведену одредбу тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али уколико је вршио исплату - онда је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Следом наведеног, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност поднета је дана 30.04.2019. године, а као вредност предмета спора означен је у износ од 21.030,00 динара за сваког тужиоца. Поднеском од 11.07.2019. године тужбени захтеви тужилаца су смањени на износе који очигледно не прелазе динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**